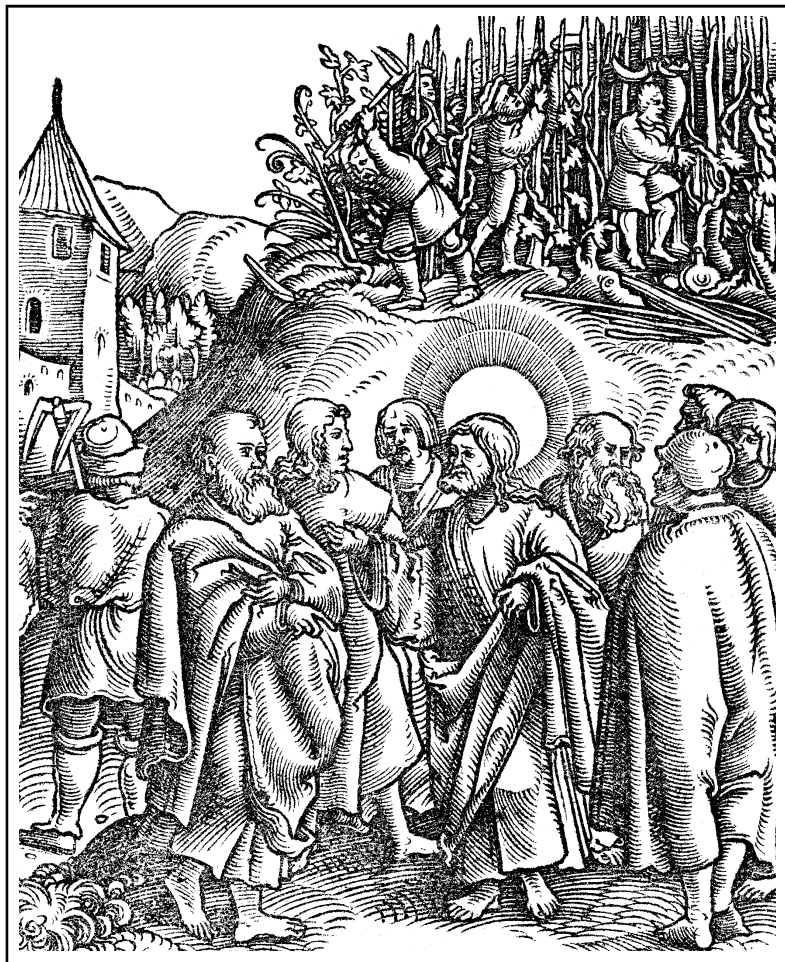

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Ježíš vypráví podobenství o dělnících na vinici ●

Květen 2011

Kéž vás tedy Bůh naděje naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, tak aby vaše naděje rostla mocí Ducha svatého stále víc a víc. **Římanům 15,13**

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Toto číslo sborového dopisu je zvláštní. V tomto roce si připomínáme 60. výročí vzniku našeho sboru a na konci tohoto měsíce si je připomeneme při bohoslužbě, kterou nám poslouží bratr senior Roman Mazur. Zároveň máme možnost se v každých katakombách ponořit do vzpomínek bývalého kurátora našeho sboru br. Ing. Jana Nováka.

Jsou to vzpomínky milé i poučné – provázejí nás sborovou prací v jiné společenské situaci, v jiné modlitebně, ve společenství, jehož členy si pamatují už pouze nemnozí lidé ze společenství současného. Když začneme srovnávat, je toho skutečně hodně rozdílného. Nebo spíš obráceně – máme něco společného, když se lidské osudy neprolínají? Tuto neděli, zasažení oznámením o úmrtí sestry Marie Vránové, jsme se po bohoslužbách zastavili s manžely Veberovými a Alešem Březinou a jeho ženou Marií a začali jsme vzpomínat. Na br. Nováka a jeho sestry, na ses. Škraňákovou, ses. Postřihačovou, která sedávala v kostele vedle ní, na bratra Jozífka, který byl náruživým fandou fotbalové Slávie, na ses. Slušovou, která se moc chtěla dožít 100 let, na Olinku Musilkovou, která nás všechny tak spojila svojí bezmocí, na bratra profesora Matějčka, na kterého si vždy vzpomenu při četbě podobenství o dělnících na vinici. Na biblické hodině nám vysvětloval, jak to vlastně vypadalo při najímání dělníků v tomto podobenství – zažil to na své cestě po Maroku těsně po světové válce. A další a další lidé se mi začínají objevovat před očima. Každý jinak, ale všichni patřili na vinici Páně, jejíž součástí je náš sbor. Vzpomínám tak trochu smutně a zároveň za všechny, se kterými se na Boží vinici můžeme setkávat nyní. A znovu bych si mohl před očima pustit dlouhý film plný lidí. Patří ty filmy k sobě?

Jakoby zůstalo společné pouze ono Ježíšovo podobenství o dělnících na vinici (Mt 20, 1–16). Stále je ve sboru a v církvi a všude kolem nás nekončící množství práce a jsme tu my, kdo mohou přijít a tu práci na sebe vzít. Je možné na této vinici pracovat a spojit s ní svoji budoucnost. Žádné rozdělování rolí, žádné rozdělování důležitosti, žádné rozdělování odměn podle našich představ. A už vůbec ne určování hranic, kde Boží vinice končí. Zvláštní podobenství. Realistické v pohledu na člověka a přece nadějně v pohledu na to, co nabízí budoucnost – spravedlivý Hospodář, který neodmítne nikoho, kdo chce spojit svůj život s budoucností Jeho vinice.

Uvědomuju si, jak veliký je to dar, že smíme být těmi, které spojuje napříč generacemi i spolu navzájem právě práce na této vinici. Že nejsme odkázáni na vytváření vazeb na základě sympatií či antipatií, toho, zda mi to či ono v konkrétním společenství vyhovuje či nevyhovuje. Že nás smí spojovat společná naděje, kterou pro život a práci na Boží vinici otevřel svou smrtí a vzkříšením Ježíš z Nazareta. To to je základ, na kterém se dá stavět a který vydrží všechny proměny v nás i kolem nás. Z toho se smíme radovat a za to děkovat. I při ohlédnutí za životem našeho sboru si můžeme uvědomit, že máme skutečně za co.

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 10. 3. 2011

HOST

- diskuze a povídání s paní Janou Červenkovou, ředitelkou střediska pro zrakově postižené Diakonie, náš sbor je „patronem“ této Diakonie. Byla představena práce, způsob využití každoročního daru, nabídka možných benefitů pro náš sbor – např. „Ranní chvilky“ zamyšlení psaná velkým písmem,
- víkendová akce organizovaná tímto střediskem, která proběhne u nás ve sboru přelomový víkend duben/květen. Začátek pátek 17:30 – otevřený sbor. Zajistí AŠ nebo MO.

FINANČNÍ ZPRÁVA

saláry 83 050 Kč, sbírky 19 105 Kč, dary členů 3 900 Kč, dary nečlenů 1 000 Kč., JJ 5 650 Kč

BYT

proběhne domovní schůze, byla uzavřena nová opět nájemní smlouva na další rok

SBOR

- noc kostelů: Tomáš Vokatý pošle foto interiéru pořadatelům,
- distribuce letáků a propagace: Tomáš Vokatý pošle leták zastupitelům Pha 10, letáky centrální nám jsou k ničemu, tedy budeme tisknout své letáky. Budou k dispozici ve sboru – dát do ohlášek prosbu o propagaci pomocí letáků.

SBÍRKY

- běží archová sbírka na Japonsko – bude ukončena po Velikonocích,
- běží archová sbírka na Jeronymovu jednotu

Zapsal: Miki Erdinger

Pašijový příběh

Každé 3. úterý v měsíci se setkáváme k tématickému zamýšlení nad Bibli. V současné době je to pašijový příběh. Na tato setkání jste srdečně zváni. **JO**

Mk 15,1-5

V 1. verši nás evangelista Marek spolu s evangelistou Matoušem (Mt 27,1-2) upozorňují, že synedron se sešlo ještě po vynesení rozsudku nad Ježíšem k druhému, rannímu zasedání. Takové zasedání by bylo v souladu s předpisy soudního řízení, které chránily odsouzeného před ukvapeným odsouzením. Ráno by tedy mělo znovu zvážit a potvrdit, případně zamítnout, konečný verdikt. K tomu tady ale nedošlo – synedron odeslalo Ježíše k Pilátovi.

„Pilát byl římským prokurátorem v provincii Judeji v letech 26-36. Byl nejvyšším římským představitelem v zemi, i když v některých věcech podléhal dozoru místodržitele syrského, majícího hodnost legáta. ... Pilát byl podle židovských zpráv (Flavia Josefa, Filona) vladař nedobrý, nadutý, úplatný, vyděračský a velice bezohledný, ano krutý. Ohlas jeho krutosti lze vyčíst i ze zmínky L 13,1-3. Když se dopustil obzvláště krvavého a nesmyslného přehmatu v Samaří, byl r. 36 legátem syrským Vitelliem odvolán a poslán k zodpovídání k císařské vládě do Říma.“ (str. 143 Souček)

Celá scéna se tedy přenáší před státní moc. Zároveň tu evangelisté otevírají problém spolupráce náboženské a státní moci, která se v dějinách křesťanství ještě objeví tolikrát. Jakkoliv veliké bývá mezi nimi napětí, když se to hodilo... Toto předání Ježíše z jednoho úřadu do druhého je velice poučné – je zřetelné, že Ježíšovo působení prostě zasahuje celý záběr lidského života. Nemůžeme ho z té politické části vynechat.

Dialog se státní mocí je klasický – Pilátovy otázky směřují především k tomu, aby se ujistil, zda Ježíš nějak ohrožuje Pilátovy a potažmo římské zájmy. Na Pilátovu otázku, zda je králem Židů Ježíš odpovídá „Ty pravíš“. Ale na veliký tlak moci náboženské odpovídá Ježíš mlčením. Znovu tu ukazuje svrchovanost i v této kritické chvíli pro jeho budoucnost. Tady se dějí Boží děje, tady jde o víc, než si umí kdokoliv z dalších účastníků scény představit. Není možné to vysvětlit, není možné přesvědčit – všechno, co se dalo udělat a říct již bylo uděláno a řečeno za Ježíšova veřejného působení. Pro nás je zásadní, že tyto výsledky a rozhodnutí probíhaly a probíhají stále. Nic z toho není historie. Pilát odmítá Ježíše odsoudit. Postihl odlišnost Ježíšovy moci.

Mt 27, 3-10

Pouze u Matouše a Lukáše (Sk 1,16-20) máme vylíčený Jidášův konec. Matouš nám vykresluje velice zásadní problém – Jidáš chce činit pokání, hledá pomoc u náboženských představitelů (vždyť oni byli účastni na jeho vině), ale nenalzá cestu k životu. Máme tu vlastně před sebou zmaření dvou životů náboženskou mocí – Ježíše a Jidáše. Pro Jidáše neexistuje východisko a spáchá sebevraždu. „V Písmu je sebevražda něčím zcela výjimečným a hrozným. Lze snad říci, že je viditelným znamením mezní možnosti lidské, to jest skutečného vypadnutí ze smlouvy milosti Boží.“ (str. 148 Souček) Tedy přesně toho, kvůli čemu Ježíš šel na kříž – aby zmařil moc toho, co nás z této milosti chce vyřadit. A Matouš, jako židokřesťan vážně upozorňuje na to, že je tu velké riziko, že když aktivně popřeme Boží nabídku v Ježíši z Nazareta, může se stát, že skutečně ztratíme naději pro život. Je to něco, co by měl slyšet dnešní svět – vůbec ne jako výhrůžku, ale jako varování, že „klanění se marnosti“ (píseň z Dodatku 691 Tak málo přímých cest) nevede k životu, ale ke smrti.

Dnešek Jiří Wolker

*Dnešek je jistě nesmírný zázrak,
dotkl se vám mého srdce znenadání
jak veliká bolest, jak veliká láska —
a hned nastalo slavné zmrtvýchvstání,
mnoho věcí stoupalo na nebe,
každá čistounká jako sedmikráska,
a moje oči ten zázrak viděly,
ale musely zůstatí dole
zrovna jako ti apoštolé,
co potom se rozešli po světě do dáli
a každému radostně říkali,
že Pánbůh se jim zjevil jako člověk.*

(ze sbírky Host do domu)

Jom ha-šoa

den vzpomínání na oběti holocaustu

Va náměstí Míru v Praze 2 proběhlo 2. května veřejné čtení jmen obětí holocaustu. Den holocaustu, hebrejsky šoa, celým názvem Jom ha-šoa ve ha-gvura, Den holocaustu a hrdinství, je dnem, kdy se prostřednictvím občanských a náboženských obřadů vzpomíná na památku šesti milionů zavražděných Židů i na židovské hrdiny bojující proti nacistům. Tento vzpomínkový den, 27. nisanu podle židovského kalendáře, je datem zahájení povstání ve varšavském ghettu v roce 1943.

Nebudu komentovat velice silný zážitek z účasti na čtení jmen těch, které zavraždila lidská nenávisť i lidská lhostejnost, která, zdá se, nikdy nekončí. Raději jsem pro vás vybral text Ludvíka Aškenázyho z knihy Etudy dětské a nedětské.

Zed'

V jednom kostele udělali zvláštní mozaiku.

Z písmen, čísel a křížků.

*Byla to mozaika z jmen a příjmení,
z Adamů, Bedřišek, Cilek a Davidů,
z Emilů, Helenek, Josefů, Růženek,
prostě: ze židů.*

*Všichni měli jen jeden náhrobní kámen,
chladný, hladký, jemně žilkovaný.*

*Ani jedno jméno nemělo svůj kvítek,
také tu nekvetly malé jívky,
nikdo nechodil po stezkách
s kropicí konví, nač kropit písmena.*

*Několikrát sem přišla paní
a hledala na zdi své jméno.*

Říkali jsme jí:

*Paní, to bude omyl,
jste živa.*

*Podívejte se, paní,
máte v košíku kedlubny!*

*Ale ona hledala své jméno dál,
malým, téměř dětským prstíkem.*

*Tady někde musím být, říkala,
mezi Janem a Josefem.*

Pochody neonacistů, jejich blokády a role církve

Milí čtenáři, v posledním měsíci se odehrálo několik neonacistických pochodů skrze ulice a čtvrti osídlené romskou komunitou. Na tyto pochody zareagovaly skupiny občanů protestními shromážděními, v nichž hráli významnou roli i představitelé církví, mezi nimi také ČCE. Zkusím komplikovanou situaci stručně nastínit, a to i s ohledem na roli církve v ní.

Dialog křesťanů a squaterů v kostele Milíče z Kroměříže (O Novém Bydžově a Krupce)

V kostele Milíče z Kroměříže se v pestrém kruhu zúčastněných diskutovalo o událostech v Bydžově a Krupce.

Pro stručné představení obou událostí si dovoluji ocitovat z článku Mikuláše Vymětla pro E-cirkev.cz: „V Novém Bydžově 12. 3. 2011 a v Krupce 9. 4. 2011 pořádala tzv. Dělnická strana sociální spravedlnosti (DSSS) shromáždění a pochod, který měl (podle mého názoru) sloužit především k zastrašení místního romského obyvatelstva a k získání politických bodů pro tuto extremisticky pravicovou stranu. Během obou shromáždění byly pronášeny rasistické projevy, v Bydžově navíc skupina neonacistů napadla a zbila místní občany. V obraně proti těmto předem ohlášeným a povoleným pochodům svolal Miroslav Brož, sociální pracovník z Ústí nad Labem, shromáždění, které se deklarovalo jako náboženské a také mělo formu bohoslužby (podle zákonů veřejnou bohoslužbu není třeba předem hlásit).“ Nutno dodat, že shromáždění v Krupce se zúčastnil i evangelický farář Pavel Šindler a místní řeckokatolický farář Šťastný, který duchovně obstarává celé romské sídliště. Za jejich vedení probíhaly bohoslužby se zpěvem, čtením z Písma a modlitbami. Pavel Šindler pronesl kázání (viz poslední Protestant). Policie obě shromáždění násilím rozehnala.

Zarážející byla nepřiměřenost a brutalita zákroku proti pokojným shromážděním s ženami a dětmi. V Novém Bydžově do pokojného shromáždění vjela na koních, v Krupce házela taktické výbušniny i mezi děti, zmlácen byl i řeckokatolický kněz. Bohoslužba byla předtím systematicky narušována antikonfliktním týmem. Oba zásahy policie měly i neblahou symbolickou hodnotu, když těžkoooděnci rozehnali pokojná shromáždění, aby umožnili neonacistům projít ulicemi obydlenými Romy.

Hodně se mluvilo i o podobných blokáдах v Německu, které byly i jednou z inspirací pro iniciativu V Ústí neonacisty nechceme. Těchto blokáд se zúčastňují široké vrstvy obyvatelstva, včetně osobností veřejného života. Nejsou to shromáždě-

dění náboženského charakteru, je však běžné, že se jich účastní i duchovní různých církví (i různých náboženství) a dostávají prostor k pronesení modlitby.

(Předmětem diskuse byla i vhodnost zvolení náboženského shromáždění jako formy protestu. Diskutabilní bylo pro některé využití zákona o náboženském shromáždění. Ozývaly se ale i pozitivní hlasy. Argumenty padaly různé. Např.: Křesťané vždy ve chvílích ohrožení konali bohoslužbu (tak Míra Brož z iniciativy V Ústí neonacisty nechceme). Zde je dobré podotknout, že Romové v Krupce jsou v naprosté většině křesťané. Další mluvili o tom, že právě křesťan by se měl postavit na odpor zřejmému zlu.)

Blokáda a ekumenická bohoslužba za překonání násilí na prvního máje v Brně

Na 1. května naplánovala DSSS další pochod skrze lokalitu obývanou Romy, tentokrát v Brně. Pochod se z této trasy nepodařilo zastupitelstvu města odklonit. S cílem pochod z trasy odklonit, uspořádala iniciativa Brno blokuje nenásilnou blokádu ulice Cejl. Akci podpořili i osobnosti veřejného života (Václav Havel, Erazim Kohák, Ivan Kraus, Jiřina Šiklová, Erik Tabery a další). Byla svolána i ekumenická bohoslužba za překonání násilí. Ta tentokrát nebyla na místě blokády, ale v bezprostřední blízkosti shromáždění neonacistů.

Obou akcí jsem se osobně zúčastnil. Bohoslužba za účasti katolíků, husitů i evangelíků byla vydařená. Kázal náměstek synodního seniora Pavel Kašpar (jeho kázání bude v příštím čísle Protestanta). Blokády se zúčastnilo asi tisíc pět set lidí (oproti čtyř stům příznivcům DSSS). Blokády se účastnilo široké spektrum lidí. Místní Romové, anarchističtí, členové neziskových organizací, občané z Brna i zbytku ČR, faráři různých církví i stará paní, která přežila holocaust. Vše probíhalo v poklidné a příjemné atmosféře. Pochod neonacistů byl odkloněn a i když nakonec prošli některými romskými ulicemi, jen z jiné strany, akci považují za úspěšnou. Musím pochválit i policii, která se chovala přiměřeně, nezvyšovala zbytečně napětí a proti blokádě nezasáhla.

Další podobné akce budou jistě vyžadovat diskusi mezi odpůrci neonacismu, ale i uvnitř církve samotné, jakým způsobem se má neonacismu postavit. Přes všechny problematické okolnosti v těchto ošemetných událostech musím vyjádřit radost, že i zástupci naší církve se jasně postavili na stranu ohrožených. V Brně jsem osobně pocítil, že zvěst o Ježíši Kristu může být posilou nejen pro oběti neonacistických zastrášovacích akcí, ale i pro společnost, která trochu zmatené a nejistě hledá zdroje pro jasný postoj proti násilí a xenofobii.

Jakub Ort

Vyjádření k události v Krupce

V sobotu se konal v Krupce pochod extrémistické DSSS, městem nepovolený a rozhodnutím soudu umožněný. Bylo přítomno mnoho policistů, kteří nakonec zasáhli proti modlitebnímu shromáždění, jeden z duchovních byl zraněn a vše proto, aby pochod neonacistů mohl projít schválenou trasou. Tolik několika větami, více lze nalézt ve zpravodajstvích.

Na shromáždění v Krupce jsem nebyl, byli tam však bratři a sestry z některých církví české ekumény. Považuji za správné, že zorganizovali modlitební shromáždění na ochranu práv menšin a za pokojné soužití v naší republice.

Byl jsem překvapen, že Policie ČR proti tomuto shromáždění zasáhla a podporuji všechny ty, kdo žádají posouzení jejího zásahu nejen z hlediska zákonů České republiky, ale též vhodnosti zásahu proti pokojnému náboženskému shromáždění.

Extremismus a neonacismus zlověstně ovlivňují život společnosti také tím, na jakých principech utváří vztahy k menšinám, imigrantům i vůči postiženým. Tyto zlé a nebezpečné trendy mají svůj prostor také proto, že značná část společnosti zůstává lhostejná a její pasivita v odporu vůči tomuto zlu je dobrým podhoubím pro jejich zhoubný vliv.

Událost v Krupce povzbuzuje každého z nás, abychom netolerovali všechno to, co nemá místa ve společnosti, pokud chce být dobrým domovem pro všechny a nikoliv jen pro vybrané. Takovým domovem však naše společnost nebude, pokud jeho základy budou stát na nenávisti a lživém myšlení.

Uvědomuji si, že soužití s lidmi jiných kultur a jiných pohledů na život není snadné, jeho budování však je právě tou půdou, ze které má vzejít něco nového. Ponižování,

diskreditace a bezprávi vůči druhým takovou půdou není a nikdy nebude.

Orgány státní a veřejné správy žádám, aby se nezříkaly toho nést přijatou odpovědnost v okamžiku, kdy je třeba naplnit elementární principy jejich poslání – chránit všechny, kdo slouží dobru a stavět se do cesty těm, kdo slouží zlu.

Českobratrská církev evangelická stejně jako velká část křesťanů z ekumenického společenství církví, pomáhá různou formou budovat dobré soužití mezi lidmi a nevyhýbá se hledání pomoci pro dobré soužití s Romy a k ochraně života menšin. Nedílnou součástí služby církví je výchova k osobní odpovědnosti a statečnosti právě tehdy, kdy jde o ochranu toho, co dobrého nám Pán Bůh v druhých lidech dává.

Doufám, že se politováníhodná událost v Krupce ze závěru minulého týdne stane výzvou všem uvážlivým a soudným lidem k tomu, aby nedovolili budovat tuto společnost na ponižování a sociálním vylučování a naopak intenzivněji rozvíjeli to, co můžeme sdílet s druhými k našemu společnému užitku a prospěchu.

Každého, koho nárůst extremismu v zemi děsí a koho zneklidnil zákrok policie v Krupce, prosím, aby se nenechal dohnat k úvahám o bezmoci nebo odplatě. Existují ještě další cesty, jak proměnit myšlení i nitro druhých. Takovou cestou je také modlitba. Jsem rád, že na její význam a roli upozornili ti, kdo se v sobotu postavili do cesty extrémistům a kdo se, žel Bohu, setkali s takovou podobou odmítnutí ze strany státní moci.

Joel Ruml

synodní senior

*Českobratrské církve evangelické
a předseda Ekumenické rady církví v ČR*

Kronika vršovického sboru – 5. díl

aneb: starosti s místem pro modlitebnu – náš osud

Když zemřeli bývalí majitelé domu u Michelského mlýna, uvolnil se jejich byt v prvním patře a mohl být podstatně rozšířen byt našeho vikáře, včetně propojení vnitřním schodištěm, takže vyhovuje i početnější rodině. Později byl také dům zjevně opraven od omítky po střechu. V poslední době převádí Synodní rada dům do vlastnictví sboru ve Vršovcích.

Již počátkem roku 1980 se jevila naléhavá potřeba úprav modlitebny. Než jsme je zahájili, jednali jsme o pronájem kostela Metodistické církve v ulici 28. pluku, ale neúspěšně, jak vyplývá i z našeho dopisu Synodní radě z 2. 6. 1980:

„Vážení bratři,

jsme jedním z mála sborů naší církve, které nemají vlastní bohoslužebné a sborové místnosti. Pronajaté místnosti jsou kromě toho na dvou místech, byt faráře na místě dalším. Z toho plynou obtíže jak hospodářské, tak organizační. Roste tlak státní správy, abychom stále větší podíl vysokého nájemného z nebytových prostor uhrazovali z vlastních prostředků, limity spotřeby vyžadují, aby spotřeba energie byla udržována pod 90% minulého roku na každém místě zvláště a dochází k nejistotě a k nedorozumění, kde bude které shromáždění.

Při hledání vhodného východiska jsme uvažovali situaci místního sboru Evangelické církve metodistické. Sbor má modlitebnu s kapacitou asi 150 míst a další místnost asi pro 60 lidí, nemluvě o menších místnostech přilehlých a o suterénu, to vše v nádvorní budově vlastního domu...

...při úpravách staré radnice ve Vršovcích vzešel požadavek ONV Praha 10, zda by modlitebna nebyla uvolněna jako obřadní síň pro svatby. Zájem projevila o místnost také Pionýrská organizace. Zatím nebyl nátlak takový, aby se mu metodistický sbor neubráníl. Domnívali jsme se však, že by pro metodistický sbor bylo přijatelnější, kdyby větší modlitebnu propůjčili našemu sboru. Především jsme si vyžádali stanovisko superintendenta Dr. Schneebergera a to bylo přejné. Požádali jsme také o rozhovor faráře místního sboru a ani ten neměl zásadní námítky. Doporučil nám, abychom adresovali písemnou žádost staršovstvu sboru...“

Když byla naše žádost v metodistickém sboru projednána, byli jsme jako delegace našeho sboru pozváni do schůze staršovstva k jednání.

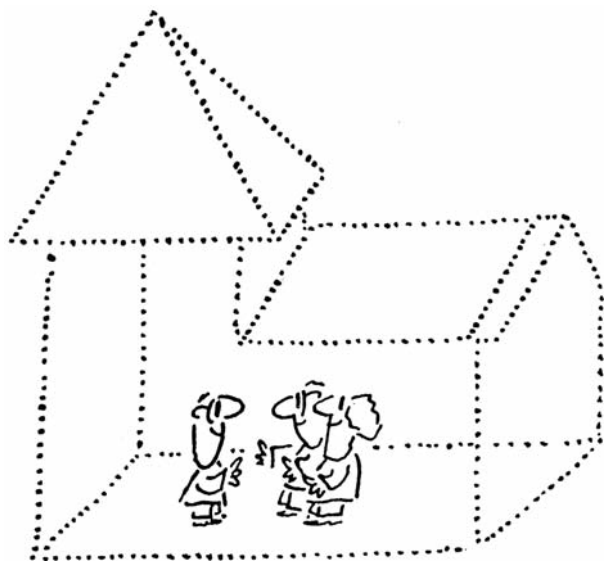
Staršovstvo metodistického sboru bylo ochotno nám propůjčovat větší modlitebnu na neděle odpoledne, popřípadě též na některé všední dny. S menší místností pro svoje bohoslužby neuvažují, protože má ráz přednáškového sálu a ne modlitebny.

Rozešli jsme se s tím, že pouze nedělní odpolední bohoslužby nejsou pro nás přijatelným řešením. Nejen my, ale i někteří členové metodistického sboru litují

tohoto rozchodu. Domníváme se, že nelze získat souhlas celého metodistického sboru pro náš návrh. Nechtěli jsme překonávat odpor nějakým netrpělivým nátlakem, protože by tím byl nepříznivě poznamenán styk obou sborů.

Zatím jsme byli nuceni provést vnitřní úpravy v dosavadní modlitebně v Charvovské ulici a pak tam vymalovat. Byly provedeny zejména tyto úpravy: Odstraněno dřevěné obložení v přední části modlitebny a opravena omítka. Elektrické vedení bylo upraveno podle platných předpisů. Modlitebna byla vymalována, obložení, dveře a okna natřeny. Reprodukční zařízení bylo upraveno tak, aby byl umožněn dobrý poslech i nedoslýchavým a umožněna reprodukce hudby. Podlaha na stupínku byla pokryta a opatřen nový běhoun do uličky mezi židlemi. Do průčelí byl instalován veliký a vzácný obraz, který daroval akad. malíř M. Rada, pro vysazení čísel písní byla zhotovena průhledná tabule a na boční stěnu vyvěšeny obrazy br. Šplíchala, znázorňující dny stvoření života na Zemi podle Bible.

ing. Jan Novák

Modlitba ve společenství

*Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc,
můj nebeský Otec jim to učiní.*

*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém,
tam jsem já uprostřed nich.*

(Matouš 18, 19–20)

Recept

tentokrát nápad pro oslavy nejen ve sboru

V posledním květnovém víkendu bude ve sboru živo. Sejdeme se hned dvakrát k výjimečné události. V pátek večer se bude konat Noc otevřených kostelů a při nedělních bohoslužbách si připomeneme 60. výročí vzniku našeho vršovického sboru. Při obou příležitostech se sejde hodně hostů, kterým se sluší něco nabídnout. Kromě zajímavého programu i něco k jídlu a pití. Na přípravě pohoštění bychom se mohli podílet všichni.

Jako inspiraci jsem vybrala jídlo vhodné k těmto příležitostem. Vybírala jsem tentokrát z kalendáře občanského sdružení Cesta domů, které poskytuje domácí hospicovou péči. Recepty ještě sama nemám vyzkoušené, ale zdají se jednoduché a přitom zajímavé. Tak je může zkusit někdo z vás, čtenářů katakomb. Těším se, že ochutnám.

Plněná veka

1 veka (plnit lze i rohlíky nebo bagety), 100 g šunkového salámu, 1 vejce uvařené natvrdo, 1 tavený sýr, 50 g pomazánkového másla, 1 lžička hořčice, 1 sladkokyselá okurka, 1 kapie, pepř a sůl.

Veku příčně rozkrojíme, vybereme střed (necháme pouze tenkou kůrku). Vejce nastrouháme, přidáme hořčici, nasekanou kapii, salám, okurku, sýr a přidáme rozdrobený střed veku. Smícháme s trochou nahřátého pomazánkového másla v kašovitou hmotu, kterou naplníme obě poloviny a spojíme. Zabalíme pevně do utěrky a necháme v chladničce do druhého dne uležet. Krájíme na 1-1,5 cm silné chlebičky.

Jinak stále platí, že mi můžete, dokonce máte posílat vaše oblíbené recepty. Těším se na ně.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč